

hores. Un cop allà ens vam haver d'esperar dues hores més per a poder agafar l'autobús que ens duria a Torla. El viatge a Torla va durar una hora. Tots patíem perquè no sabíem a quina hora tanquen el súper i amb el retard de l'autobús temíem que ens quedéssim sense sopar. Tot va anar bé i vam arribar a destinació a les 20:30. Vam anar a comprar el sopar i vam anar a buscar un camp on passar la nit. Vam trobar una casa al mig d'un prat que ens va semblar acollidora però la sorpresa al entrar-hi va ser que ens va sortir un toro blanc d'uns 700 quilos. Tots vam marxar per cames i ens vam instal·lar al camp del costat. Vam sopar i al moment de dormir va començar a ploure, Ràpidament vam muntar la tenda i ens vam posar a dormir.

Dimecres 8 d'agost

Estava previst llevar-nos a les 6:00 del matí però en sonar el despertador el vam parar i vam seguir dormint fins a les 8:00. Un cop llevats i esmorzats ho vam recollir tot i vam anar a buscar el bus que ens duria fins a Ordesa. Quan vam arribar, on podia arribar el bus, vam començar a caminar. Vam trigar 2 hores i 15 minuts a arribar a la Cola de Caballo. Llavors vam decidir pujar per les clavilles. I al cap d'1 hora i 30 minuts vam arribar al refugi de Gòriz. Vam plantar la tenda fora, vam sopar i ens en vam anar a dormir.

Dijous 9 d'agost

Va estar tota la nit plovent, així que no ens hem llevat a les 6:00. A les 8:00 ens hem despertat i el Bernat estava tremolant de fred i estava pàl·lid. Tots ens vam espantar i en un moment que no va ploure el vam dur al refugi. Allà el van atendre molt bé. Estava fet una merda. Tenia una gastroenteritis de cavall i una lipotímia gegant. Ens vam passar tot el dia tancats al refugi pendents del seu estat sense poder fer res (sort que va ploure tot el dia). Aquella nit es va quedar a dormir al refugi i en Joan s'hi va quedar amb ell. En Daniel i en Guillem van anar a dormir a la tenda.

Divendres 10 d'agost

Els de la tenda es van llevar a les 6:00 i van anar a cridar en Joan i en Bernat, i a avaluar el seu estat. No tenia febre, però en aquelles condicions, la "jefa" va decidir que se l'endugués l'helicòpter. Llavors els altres tres vam decidir què fer, si baixar o aprofitar que érem allà i pujar amunt. Però a l'hora d'esmorzar vam tenir un altre contratemps, en Guillem també havia vomitat. Però no va ser tan greu, i un cop tret tot el que tenia a dins va tornar a omplir l'estómac i vam decidir pujar amunt, i a les 9:30 vam començar a caminar, deixant en Bernat esperant que arribés l'helicòpter. L'helicòpter va venir a les 10:15. Va recollir el Bernat i el va portar a l'hospital de Boltaña.

Els altres tres supervivents de l'expedició anàvem pujant amunt. Al cap de tres hores vam arribar al Llac Gelat. Vam menjar una mica i vam enfilem la canal de neu cap al Cilindre de Marboré. Un cop al coll, abans de l'ascensió final al cim, van anar a fer

el Pitó SO del Cilindre de 3.194 metres. Després vam enfilem la canal de roca cap al cim. Vam trigar tres quarts d'hora per arribar-hi. Feia un dia esplèndid. Només sortien uns núvols sobre el Mont Perdut. Vam baixar una altra vegada al Llac Gelat i vam enfilem cap al Mont Perdut, 1 hora i 15 minuts després arribàvem dalt al cim. Allà ens hi vam trobar un basc que es dedicava a fer fotos des d'allà dalt. Feia 5 dies que hi estava instal·lat. Després de passar una bona estona dalt el cim i contemplar tota la vall de Pineta, el Soum de Ramond, Añisclo... vam baixar per la via de les Escales. **Segons hem tingut constància, perquè no hi ha cap document escrit que digui el contrari, en Guillem Cumella, en Joan Maspons i en Daniel Bolsa han estat els primers de l'Agrupació Excursionista de Granollers a baixar per aquesta via.** Vam anar baixant, havent de fer un ràpel de 20 metres, i també vam conquerir la Punta de les Escales de 3.027 metres. Vam arribar al refugi a les 9:05 de la nit. Vam sopar i ens en vam anar a dormir.

Dissabte 11 d'agost

Ens hem llevat a les 6:00 del matí, però la sorpresa ha tornat a ser negativa, teníem una altra baixa. En Daniel estava rebentat del dia abans i no podia amb les cames, a més tenia febre, i es va quedar al refugi, així que només vam marxar el dos supervivents, en Guillem i en Joan destinació al Marboré. Vam haver de repetir un tros del dia abans fins a anar a buscar un coll per a travessar a l'altra banda. Al cap de 4 hores arribàvem dalt el cim del Marboré de 3.248 metres. Hi havia una vista de pel·lícula: es veia Ordesa, el Mont Perdut, el Cilindre, tot el Circ de Gavarnie, la serralada de Candanchú, la Vall de Pineta, el Vignemale, Infernos, tot el Circ de Tromousse, el sector de Neuvielle, Pic Long i Campbeil, Midi de Bigorre, el sector del Bachimala, el sector del Perdiguero i Posets i al fons sortia l'Aneto. Al cap d'una bona estona d'haver menjat i trucat a les famílies, vam començar a baixar seguint la cresta cap al Pic Oriental de la Cascada de 3.161 metres. Després vam enfilem el Pic Central de la Cascada de 3.106 metres, el Pic Occidental de la Cascada de 3.095 metres i l'Esquena de Marboré de 3.073 metres. Un cop havent baixat de l'Esquena de Marboré i enganxat el camí que anava cap a la Torre de Marboré en Joan va dir de tornar al refugi, però en Guillem volia acabar dos pics que quedaven, i així es va fer. En Joan va anar cap al refugi i hi va trigar 1:45 minuts, i en Guillem va enfilem cap a la Torre de Marboré de 3.009 metres. Un cop a dalt va beure una mica, va menjar quatre coses i va anar destinació a l'últim pic de la jornada, el Casc de Marboré de 3.006 metres. En fer els dos pics després de la separació hi va trigar 2 hores i 20 minuts. Després d'haver baixat al peu del Casc, va baixar un tros pel dret per no haver d'anar a vorejar fins a la Bretxa de Roland. I un cop al Pla de San Ferlús va empalmar amb el camí que venia de la Bretxa. Va trigar a arribar al refugi 2 hores 30 minuts des de dalt el cim del Casc. Un cop al refugi on va retrobar en Joan i